

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 20 lutego 2017 roku w sprawie z powództwa (...) spółki z o.o. S.K.A. w W. przeciwko J. M. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie i prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

a) bezpodstawnym uznaniu, że zasadność roszczenia Powoda zależna jest od przedłożenia do akt postępowania umowy cesji wierzytelności o przejęciu długu przez stronę powodową, podczas gdy przedmiotowe dowody są zbędne w zakresie wykazania legitymacji procesowej Powoda oraz zasadności jego roszczenia,

b) polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów i wyrażające się sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i uznaniu przez sąd, że oświadczenie Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. (dawniej (...) Sp. z o.o.) nie stanowi wiarygodnego dowodu na przejście wierzytelności,

c) uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość),

d) braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 1,00 złotych, stanowiącego dowód zaakceptowania przez Pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną i tym samym ustalenia, że przelew nastąpił w wyniku realizacji woli pozwanego wyrażonej w zawartej umowie pożyczki,

e) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego i nieuznaniu, że dokumenty przedstawione przez Powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy Powód przedstawił dokumenty wykazujące zasadność roszczenia,

1. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia strony Pozwanej za nieudowodnioną, podczas gdy strona pozwana na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionowała, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu wysokości zadłużenia za przyznany,

2. naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona Powoda wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń,

3. naruszenie prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 720 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy Powód zobowiązał się i przekazał pozwanej określoną ilość pieniędzy, a pozwany nie zwrócił przedmiotowej kwoty w określonym terminie,

4. naruszenie prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 509 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania, że pozwany nie wykazał przejścia wierzytelności, podczas gdy załączone dokumenty jednoznacznie wskazują na skuteczną cesję wierzytelności.

W oparciu o wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz Zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu według norm prawem przepisanych, w tym także za instancję odwoławczą, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że powód swej legitymacji nie wykazał. W pierwszej kolejności wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.). Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury. Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącego należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem powód nie wykazał, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy zaś w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał i zasadnie przyjął, że nie daje on podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił fakt nabycia przedmiotowej wierzytelności od pierwotnego wierzyciela. Dowodem takiego nabycia nie jest bowiem, wbrew stanowisku apelującego, złożone do akt sprawy oświadczenie prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w W.. Oświadczenie to stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244

§ 1 i 2 k.p.c. podlega kontroli co do prawidłowości wskazanych w nim faktów. Niezależnie od przekonania strony powodowej i (...) spółki z o.o. w W., iż do zbycia wierzytelności doszło, Sąd zobowiązany jest do kontroli ważności i skuteczności czynności prawnej, którą zbycia tego dokonano. Konieczność dokonania powyższej kontroli wymaga przedłożenia przez powoda umowy rozporządzającej, czego ten nie uczynił. Prawidłowo więc Sąd Rejonowy przyjął, że powód nie sprostął ciężącym na nim obowiązkom dowodowym, co skutkowało musi oddaleniem powództwa.

Nie ma też racji skarżący zarzucając naruszenie prawa materialnego. Podstawą rozstrzygnięcia wskazaną w uzasadnieniu Sądu I instancji było przede wszystkim nie sprostanie przez stronę powodową jej obowiązkom dowodowym. Sąd Rejonowy nie analizował szczegółowo stosunku umownego pożyczki, stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia. Rozważania te byłyby bowiem bezprzedmiotowe wobec uznania braku wykazania przez powoda swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. W związku z tym odnoszenie się do zarzutów naruszenia prawa materialnego jest zbędne z uwagi na podzielenie przez Sąd Okręgowy oceny Sądu pierwszej instancji co do niewykazania przez powoda, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej J. M. wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.